

Dijous a 30 de setembre 1604, dia de sant Hierònym fou molt portentós per diverses coses prodigioses ques veren en diverses parts de Catalunya. Perquè en la matinada ya clara, en la vila de Pons o prop de ella, a la volta de las Belianas, tot bisbat de Urgell, se veren en lo ayre però molt baxos, prop terra, grans esquadrons de gent de armes que batallavan ab gran furor y remor de armas. Y los primers que descubriren assò foren uns que treballavan en una resclosa y anaren a donar a la vila de Pons de hont hisqué gran multitut de gent que veren lo dit portentó.

Item aquella matexa matinada desde la ciutat de Barcelona y sobre ella, venint de la costa de llevant y tirant a la part de ponent, se veren pasar en lo ayre un [...] o ram de aucells axí com de estornells, los quals eran de la gruxa y negror de uns corps, emperò de moltas camas y alas com a llagosta.

Item en la nit los de terra descobriren sobre lo monestir de Sant Hierònym de la Vall de Hebron uns grans rays de foch com a barras, molt clarejant, y los de la mar lo veyan més enllà. En fi tots los qui las veren las feyan a la volta de la tremontana. Déu per sa misericòrdia nos castigue segons nostros pecats.

DIETARI DE JERONI PUJADES (1568-1635),
HISTORIADOR, CRONISTA I ADVOCAT BARCELONÍ.

Materialment parlant, els humans som extraterrestres.

MARIO HAMUY, ASTRÒNOM XILÈ

I
BARCELONA

La tempesta

Veü la silueta d'un humà estès a terra. L'observa, immòbil, atenta a qualsevol senyal d'alarma. El cos de l'humà no es mou. Fa un moment no hi era, n'està segura, l'hi deuen haver deixat després que l'habitació es tenyís d'una llum blava, freda com el metall. La rata remena nerviosa el musell i nota una olor agra, potser de putrefacció. Orienta les orelles a dreta i esquerra i sols capta un zumzeig constant, com d'abella, que ve de l'exterior. Coneix el renou, el fa un giny gegant que hi ha a la teulada. Res que l'hagi de preocupar. Avança pel ciment humit del terra amb una correçada de passes curtes i rapidíssimes fins a arribar al costat d'un dit llarg i fi, fred com el gel, amb una ungla pintada de morat. L'ensuma i el frega amb el morro. No es mou. Ressequeix la mà acariciant-la amb la punta dels bigotis, avança pel costat d'un braç musculat i femení i a l'altura del colze s'hi enfila d'un bot i esprinta fins a arribar al pit de la noia.

Allí s'atura en sec, aterrida: els seus peus s'enfonsen i s'alcen quasi imperceptiblement. La rata reacciona a l'instant i fuig esverada fins a una petita esquerda de la paret on té l'amagatall.

Uns minuts després es comença a sentir el soroll d'una pluja intensa. No hi ha trons, només el brogit simfònic de milions de gotes que cauen a plom sobre els edificis i l'asfalt. No triga a dibuixar-se una petita clapa fosca al sostre de l'habitació que s'expandeix com una taca de tinta en un paper. Al centre apareix el cap calb d'una gota gruixuda que creix fins a fer-se massa pesada i acaba caient. Impacta en la galta de la noia, que no reacciona. En un no res, cau una segona gota, i una tercera, i a l'acte, el degoteig és continu.

L'aigua li regalima per la galta fins a la boca mig oberta, s'escola gola avall i li arriba als pulmons. Una sensació d'ofec cada vegada més opressiva. El cos reacciona i expulsa el líquid amb un espasme que desperta la noia. El coma profund es transforma en un somni confús, posa el peu en un esglaó i travessa una porta, és dins d'un autobús buit, s'asseu en una butaca de fusta, l'autobús engega, mira cap al seient del conductor i hi veu un home d'esquena, alt, corpulent, un gegant, el vehicle accelera i es precipita per una carretera de revolts. Es vol aixecar, però no pot, està immobilitzada, els músculs no reaccionen a les seves ordres. Tus amb violència i el somni s'acaba de cop. Les terminacions nervioses de la pell es connecten, sent un fred glacial, les gotes d'aigua picant-li a la galta. És com si algú, insolent i agressiu, li donés copets amb el dit sense parar. És insuportable. Gira el coll i aconsegueix esquivar-los. La resta de sentits es van activant, un rere l'altre, sent el soroll de l'aiguat, després la pudor de resclosit, el gust dolç de l'aigua de pluja. Entreobre els ulls. Les pupil·les triguen uns segons a dilatar-se prou per veure-hi. El terra és llis, la paret que té

al davant, buida i bruta de floridures, a la dreta identifica el caire d'una finestra tancada per on entra una llum minsa i verdsosa. Durant una estona jeu estirada, respirant pausadament. De sobte, comença a notar una lleu molèstia al cap que, ràpidament, es transforma en un batall que li colpeja amb brutalitat l'interior de la closca, com si es tractés d'una campana. Sent les temples dilatar-se, la sensació que estan a punt d'esquerdar-se, però quan sembla que li ha d'esclatar el crani, la punyida comença a minvar fins a desaparèixer.

Encara atordida, es mira la mà i s'estranya de la forma que té, no entén què són les cinc protuberàncies que sobresurten i que tenen la punta pintada de color lila. És un primer pensament inútil. No triga a reconèixer que són els seus dits i de seguida comença a raonar amb una lògica més pràctica. On és? Què hi fa, allà? Què és l'últim que recorda? Intenta respondre's, però és en va, és incapaç de trobar al cervell la mínima ombra d'un record.

Decideix alçar-se. Es gira de cap per avall, recolza els palmells de la mà damunt del paviment xop, tensa bíceps i tríceps, el pit comença a separar-se del terra, tremola, s'exigeix un nou impuls, però, de cop, defalleix i la gravetat l'esclafa contra el terra sense pietat. Sent que ja no li queda ni un bri d'energia, el mal de cap retorna, el batall comença a repicar enfurismat, gemega com una fera abatuda, voldria morir, deixar de sentir, però el patiment s'allarga com si fos una condemna eterna. A la fi, el cos, exhaust, li dona una treva i perd els sentits.

Es desperta amb un calfred. El dolor ha desaparegut. Agafa aire, serra les dents, posa un altre cop els palmells damunt el terra, tensa els músculs del braç, alça el pit, tremola, les fibres dels bíceps esclaten per la tibantor, fa un crit agònic, l'esforç l'esgota, però aquest cop no es pensa rendir, s'ha d'aixecar, venç la gravetat centímetre a centímetre,

estira els braços completament i es deixa caure cap a un costat. Primer assalt guanyat. De cop i volta, li ve una bassa i vomita un líquid amarg. S'estremeix com si tingués una febrada, està gelada, ara s'adona que només duu una faldilla curta i una samarreta imperi. Es mira els peus nus, amb la pell arrugada per l'aigua. També tenen les ungles pintades.

Gira el cap a la dreta i descobreix una porta al darrere. Ha de continuar, no es pot quedar allà. Agafa aire, fa força amb cada un dels músculs del cos, alça el tronc sencer estenent els braços, mou una cama i després l'altra, aixeca el maluc i es queda de genolls. Respira fatigada. Sent el cor palpitant com si estigués a punt d'esclatar-li. Passen uns minuts, de mica en mica els batecs s'asserenen. Sent que recupera l'energia. Ho puc fer, es diu, i hi torna, aixeca la cama dreta i recolza un peu a terra, i trontollant, com si dugués una càrrega descomunal a l'esquena, comença a incorporar-se fins que aconsegueix posar-se dreta. Amb passes curtes i indecises s'acosta a la porta. Agafa el pom i el fa girar, la porta s'obre. Davant seu, una foscor que encongeix l'ànima. No té alternativa, s'hi endinsa. Avança palpant la paret, resseguint el perímetre d'una sala amb diverses portes, totes tancades, fins que arriba a un punt on, en fer una passa, el peu s'enfonsa en el buit i està a punt de caure-hi. Troba una barana, és l'inici d'una escala. Hi baixa amb prudència, assegurant-se que cada esgló que trepitja és sòlid. La negror és absoluta i l'oïda s'aguditza: sent la pluja, ara un pèl més somorta, i un brunzit distant, com d'un eixam d'abelles, ni rastre de veus humanes o sorolls de maquinària, ni tan sols la remor llunyana d'algun vehicle. Continua endavant fins que arriba al final de l'escala. Camina a tocar de la paret, gira una cantonada i al fons veu una porta de vidre que deixa passar una claror mínima. Ara el terrabastall del xàfec retorna amb força, com si el cel s'ensorrés damunt la

Terra. Obre la porta i una bafarada d'aire càlid, humit i enganxifós, amb olor de cendra, li envaeix els narius. La cortina d'aigua és tan densa que eclipsa la llum dels fanals. Surt al carrer i a l'instant queda xopa, com si s'hagués submergit dins d'una bassa. Avança a prop de les façanes, recolzant-s'hi quan les cames li fan figa, aturant-se de tant en tant per recobrar forces. Després de caminar un centenar de metres, veu a l'altra banda del carrer una llum vermellosa que podria ser el rètol d'una botiga. Decideix anar a l'altra vorera. Cada passa és un esforç que la buida. Quan és al mig de la calçada s'ha de parar per descansar. Inspira per la boca i beu un glop de pluja que l'ennuega. Tus amb violència. Potser per això, en un primer moment no sent el camió, ni tampoc veu la llum d'uns fars que avancen cap a ella. Recupera la respiració i llavors percep l'esclat ronc del motor que s'acosta a tot gas, es gira i l'encega una llum que se li abraona al damunt. Salta endavant en un intent desesperat d'esquivar el vehicle però rep un cop sec i brutal que la llança enlaire, i la noia vola fins a caure damunt la runa d'unes obres que s'amuntega al costat de la vorera mentre el camió s'allunya, indiferent. Durant uns segons, l'adrenalina li oculta el dolor a la cama i per això se sorprèn quan veu la sang que li brolla a l'altura del turmell. Conscient de la ferida, el mal es desperta de cop i la fiblada s'expandeix des del trau de carn viva fins a esclatar-li al cervell. Crida i gemega mentre intenta taponar l'hemorràgia amb les mans, que en un no res es tenyeixen de roig negre. S'arrossega per la vorera fins que arriba al mur d'un solar sense edificar. Les poques forces que tenia la van abandonant, la son torna lentament, i el mal s'esvaeix mentre tanca les parpelles. Abans de caure en el pou d'un son profund, li sembla sentir una mà que li prem l'espatlla.

Messadié

Messadié condueix per una carretera que travessa camps de vinyes envaïdes per la garriga fins que agafa una pista forestal. La llum rogenca de l'alba es fon amb el vermell incandescent d'un horitzó tenyit per les flames dels incendis. Al cap d'un parell de quilòmetres, surt del camí de carro i avança camps a través entre matolls assedegats i polsegosos. Arriba a la porta d'un tancat de filferro, una càmera de seguretat l'enquadra. Obre la porta amb un comandament a distància i el vehicle entra a la finca. El cotxe travessa un terreny ple de clots i s'atura davant d'un edifici de pedra d'una sola planta, que sembla deshabitat. Messadié surt del cotxe. L'aire encara reté el perfum de reina fosa. Obre la porta blindada de la casa, s'afanya a desconnectar l'alarma i baixa les escales que duen al soterrani vigilant de no picar amb un sostre massa baix. Agafa la clau que té penjada al coll amb una cadeneta i la fica en un pany electrònic que llegeix la contrasenya quàntica. Obre la porta d'acer i gràfè, encén el llum i seu a la cadira, davant l'ordinador. Abans d'engegar-lo, gaudeix del silenci absolut de la cambra cuirassada. Li agrada venir d'hora, quan encara no ha arribat ningú més.

Amb la veu mana a la màquina que li faci un resum de les últimes vint-i-quatre hores. Li han ordenat que segueixi amb atenció l'estat de la noia de Barcelona, la van captar ahir i hi va haver problemes. No li han explicat quins, no ho fan mai. El terminal rep un senyal dèbil i confús de la noia, està en coma, el seu estat és crític. Messadié fa un llarg sospir, no hi ha res que el posi de més mala llet que una mort inútil.

El vell

La noia jeu inconscient en un matalàs rònec, l'únic jaç de la petita barraca de xapa i fusta. L'Andreu, vell i demacrat com una andròmina abandonada al carrer, agafa l'ampolla de conyac barat que té amagada en un sot del terra i en tira un raig generós damunt la ferida del turmell de la noia per desinfectar-la. El conyac mesclat amb sang regalima cama avall, cau a terra i fa un petit bassal, que el Panxo, un gos petaner brut i escanyolit, es posa a eixugar amb llepades ansioses.

–Demà no et queixis si tens ressaca.

L'animal mira el seu amo i fa veure que no l'entén, perquè tot seguit retorna a la feina que havia deixat a mitges. Mentrestant, l'Andreu estripa una de les samarretes netes que li van donar les monges, en fa tires i embena la ferida.

–Ja està, curada –diu satisfet.

Resolta la urgència, seu davant la noia i la contempla amb calma: té la pell perfecta de les persones molt joves. Allarga el braç i la toca lleument. La mà, plena de durícies, gairebé insensible, li llisca per la galta pàl·lida, s'atura a la boca de llavis molsuts, tallats i ressecs per la febre, i n'aparta un ble del cabells negres i xops.

–Una mica prima, però ja l'engreixarem. –I riu, es fa gràcia, perquè li recorda el que deia l'avi dels garrins pels volts de l'estiu.

El gos llepa les últimes gotes de conyac i sang i el vell seu en una butaca d'escai clivellat. Engega el televisor. A aquesta hora només fan programes de bruixes i de teletotigues. El programa que més li agrada és el de la Marisa, una tarotista que té una retirada a la Isabel, una noia del poble que el va deixar poc abans de casar-s'hi.

–Collons, Isabel, t'has fet vella.

El gos li salta damunt la falda.

–No emprenyis ara! –li crida. El llança a terra d'una empenta, es descorda la bragueta, es treu el penis arrugat i es comença a masturbar mentre la Isabel comença a col·locar les cartes del tarot damunt la taula.

El gos

El vell es desperta pel mal d'esquena. Està suat, ha deixat de ploure i la temperatura ha augmentat fins a fer-se, altre cop, insuportable. Després de la pluja, sempre torna la calor asfixiant, les altes temperatures acceleren l'evaporació de l'aigua del mar, les nuvolades creixen, i torna a diluviar. És una roda maleïda que no s'acaba mai. S'alça cruixit de la butaca i observa la noia. Està amarada de suor i tremola. Li posa la mà al front. Crema.

–Això pinta malament, Panxo.

El quisso obre els ulls i el mira un instant, i en veure que no li vol res més, acota el cap i tanca les parpelles.

El vell retira les benes del turmell de la noia i fa una ganyota de fàstic quan veu la ferida. Està coberta d'un tel grogós i granulats que desprèn una olor àcida. Estripa una altra samarreta de les monges i l'embena. A continuació, comprova que a la butxaca a penes hi té uns quants cèntims. Xiula al gos, i l'animal amaga el cap sota la poteta.

–Ja t'ho vaig dir, que tindries ressaca. Va, aixeca't, tenim feina.

El gos sembla deixar anar un sospir de resignació, s'alça del coixí on dorm i el segueix amb un caminar pansit fins al descampat de fora de la barraca. Encara és fosc, l'olor de cendra molla perfuma una nit que ja s'acaba. L'home tanca la porta amb un cademat, agafa el carretó de la compra que

té aparcat davant de la xabola i surt del solar per un forat dissimulat amb fustes que hi ha al mur de totxanes.

L'hospital

El vell ha entrat per la porta d'urgències exhibint el braç ple de sang.

–M'ho ha fet un negre. Em volia matar, el fill de puta.

L'infermer li neteja la ferida i la desinfecta amb parsimònia professional.

–Ja l'ha denunciat?

–Per a què? La policia no s'atreveix amb els negres.

L'infermer prefereix no respondre-li i, diligent, acaba la cura i li diu que ja se'n pot anar.

–No em dona cap pomada? I si se m'infecta?

–Això no és una farmàcia.

–Visc en un lloc molt brut. Amb moltes rates. Sempre se m'infecten les ferides. Si fos negre, segur que em donaria una pomada.

L'infermer sospira cansat i li diu que s'esperï un segon. Minuts més tard, el vell surt de l'hospital fent un somriure sinistre, la boca mig oberta, quatre dents mal comptades. El gos, que l'espera lligat en un fanal, el veu i comença a bordar i a saltar d'alegria.

–Ja tenim la pomada, Panxo –diu, satisfet.

Els negres

El soroll d'un cadenat la mig desvetlla. Només té forces per obrir els ulls uns segons i veure com un vell se li asseu al costat.

–Com estàs, princesa?

La noia mou els llavis i murmura aigua en un idioma que l'home no entén i, massa dèbil, tanca les parpelles i es torna a submergir en una negror sense somnis.

–Tranquil·la, l'Andreu et curarà.

El vell obre el tub de pomada que li han donat a l'hospital amb les seves mans ronyoses i n'unta la ferida. També trinxa unes aspirines i les dissol en un got d'aigua, alça el cap de la noia i amb una cullera li dona la medicina. El quisso, atent, llepa les gotes que cauen a terra, però el gust agre de l'aspirina fa que ho deixi estar i s'acabi estirant al coixí en el moment que se sent un xiulet proper, ben a la vora.

–Merda, els negres!

L'Andreu agafa una lot i una barra de ferro que té al costat de la porta i ordena al gos que l'acompanyi. L'home surt de la xabola i intenta esbrinar qui s'amaga en la foscor. Encén la llanterna i dirigeix el feix de llum a banda i banda mentre el Panxo gruny amenaçador. No veu ningú i només sent el seu propi cor, que batega amb violència. La imaginació se li dispara i pensa, Segur que duen armes, matxets, com a l'Àfrica. Si l'agafen, els molt fills de puta el degollaran. Sent una remor a la dreta i enfoca un matoll. Algú s'hi amaga al darrere. El Panxo comença a bordar de forma desesperada.

–Surt, cabró!

L'Andreu fa un parell de passes endavant, brandant la barra de ferro. D'improvís, l'ombra d'un home surt corrent de darrere l'arbust, fuig cap a la paret del solar i s'esmuny per la porta clandestina. El vell no se'n refia i acaba de revisar tot el tros per comprovar si s'hi amaga algú més. Després d'assegurar-se que no hi ha cap intrús, treu la butaca a fora de la barraca i s'hi asseu amb la barra de ferro a la falda. Si tornen, em trobaran a punt, aquests fills de puta.